

ÚJLAKI HANGOK

AZ ÚJLAKI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

XI. évf. 11. szám

2007. FEBRUÁR

Ima a városért

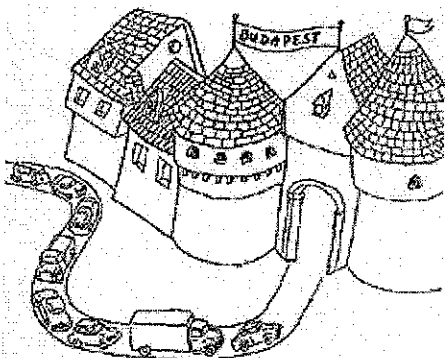
Mindenható és irgalmas Isten, ég és föld Teremtője. Hallgasd meg szeretett gyermekeid imáját! Töltsd be fényeddel ezt a várost, amit most Neked ajánlunk, ahol oly régóta akarnak az emberek megismerni és szeretni Téged! Tárd ki az ajtókat és a szíveket, hogy Fiad beköltözhesse.

Úr Jézus Krisztus, az emberiség testvére. Te ismered örömeinket, féltelműinket és szükségünket. Engedd, hogy felismerjük Téged mint Megváltónkat és Üdvözítőnket! Adj nekünk reményt és vágyakozást egy Istenben gyökerező élet után! Áldd meg mindazokat, akik keresik az igazságot, adj erőt és bátorságot azoknak, akik országod eljöveteleért fáradoznak!

Szentlélek, szeretet Lelke. Újítsd meg pünkösöd csodáját egyházadban itt és most is. Készíts fel minket, hogy befogadhassuk ajándékaidat, amelyekkel el akarsz halmozni minket.

Szűz Mária, Megváltónk Édesanyja. Rád bízunk a városunkban élő valamennyi embert. Érintsd meg a szívüket! Vezesd őket szeretett Fiadhoz!

Ti mindannyian, szentek és boldogok! Szolgáltatók a szegényeket, és e városhoz kötődve tettetek tanúságot az evangéliumról. Imádkozzatok értünk, hogy közbenjárásotokra Isten Országát láthatóvá válják bennünk és általunk.

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek, miképpen kezdetben, most és mindörökké. Amen.

Keresztény mindennapok

Régi kérdés, régi élet-feladvány: hogyan éljük meg kereszténységünket a mindennapokban? Sokan vagyunk, akik még a régi jelszó idejében eszmélkedtünk: „Hinni a templomban kell”. Teljesítettük a vasárnapi szentmisét, imádkoztunk este az ágy sötétjében - amúgy pedig igyekeztünk nem kitűnni az ateistának hirdett társadalomból. Ha nem muszáj, meg ne lássák rajtunk, hogy keresztények vagyunk! Így aztán általában egymásról se tudtunk...

Változott azóta a világ, nem mintha most megelégedésünkre szolgálna, de más lett. Változtak a mi lehetőségeink is - kérdés, mennyire élünk velük. Megnőtt a szabadság, jóra és rosszra egyaránt. Használhatjuk arra is, hogy meg is éljük, amit vallunk - érdemes hát belegondolni, milyen életvezetés következik az írásból.

„Szeresd Uradat, Istenedet”, mondja a főparancs. Az *adoráció*, az Istenimádás hitünk alfája. Igaz, hogy sokan ma is beérik heti egy órányi liturgiával, hétköznapi mise vagy litánia, zsolozsma vagy rózsafüzér nem érinti meg őket - mégis, keresztényi életünknek viszonylag ez a legszilárdabb pillére.

„Szeresd felebarátodat, mint tenmagadat”, folytatódik a rendelkezés. Persze, vágjuk rá - és ezzel nagyon sokszor le is tudjuk a dolgot. Szeretjük az elvont, elméleti felebarátot. Akit igazán persze nem lehet szeretni.

Keresztény társainkkal *communitas*, közösség kellene hogy összefűzőn bennünket. „Arról fogják megismerni, hogy a tanítványaim vagytok, ha szeretettel vagytok egymáshoz”, hagyta ránk az Üdvözítő. Az első keresztények ezt még példásan meg is élték - a maiak zömmel tudomást sem vesznek egymásról. Pedig meg kellene ismernünk egymást, köszönnünk kellene (Tomka Ferenc atya mesélte, hogy „Köszönj!” mozgalmat indított a plébániáján), tudnunk kellene egymásról - persze azért, hogy ezt a tudást jóra használjuk. Egymás segítésére, az üdvösség útján és a hétköznapi gondjaiban. A kettő között egyébként nincsen határ...

Segíteni különösképpen a gyengéknek, elesetteknek kell, akkor is, ha nem köznök tartoznak. Ismerjük a tanítást: „Amit a legkisebbeknek tesztek...” Amit a 'legkisebbeknek' teszünk, az a *caritas*. Milyen sokan elfelejtik, hogy ez a szó eredendően nem szervezetet, hanem érzést jelöl: az érzékiségtől mentes szeretetet. Azután pedig annak kifejezését, kézzel fogható jelét, a segítséget. A *caritas* tehát nem néhány megszállott hobbi, hanem Istenünk elvárása mindannyiunkkal szemben.

Vannak, sőt alighanem többségben vannak, akik nem ismerik Istent, nem ismerik Krisztust. Velük kapcsolatban is egyértelmű felszólítást kaptunk: „Menjtek tehát, tegyetek tanítványommá minden népet, kereszteljétek meg őket az Atya és a Fiú és a Szentlélek nevében, és tanítsátok őket mindannak megtartására, amit parancsoltam nektek. (Mt 28,19-20a) Ez a küldetés a *missio*. Elterjedt felfogás volt és tán ma is az, hogy papokra, szerzetesekre, 'profikra' vonatkozik - pedig milyen tanulságos, hogy a Jézust körülvevő tanítványokat is fölülmúlta a hírhirdetésben egy korábban konok farizeus: „Jaj nekem, ha nem hirdetem az evangéliumot” (1Kor 9,16), kiált fel Pál apostol.

Budapest katolikusai városmisszióra készülnek. Nem a bíboros, nem a papok, nem az Emmánuel-közösség - mi, fővárosi katolikusok együttesen. A missziós hétnek persze akkor van igazán értelme, ha nem hét napra szól, hanem arra szolgál, hogy rádöbbenjen a keresztényeket hitükből fakadó kötelességükre. A missziós hétre igyekezzünk missziós lelkületet kialakítani magunkban - és azt a továbbiakban természetesen meg is tartani.

Adoratio, communitas, caritas, missio - keresztény életünk pillérei. Ezt belátni és főként ezt megvalósítani: a keresztény életszentség útja.

Szaszovszky József

IGE-IDŐ

„Aki ez előtt a házasságtörő, bűnös nemzedék előtt szégyell engem és tanításomat, azt az Emberfia is szégyellni fogja, amikor majd eljön Atyja dicsőségében a szent angyalokkal.” (Mk 8, 38)

Kedves testvérek! Jézus tanítja ekképpen tanítványait és a népet, de szavai kétezer év múltán hozzánk is szólnak. A társadalmi környezet, úgy látszik, mit sem változott. A házasságtörés éppúgy fellelhető manapság, mint a parancsok elleni többi cselekedet: vallási szinkretizmus, káromkodás, a szülők elhanyagolása, gyilkosság/öngyilkosság, paráznaság, lopás, hazugság, irigység. Némelyik manapság szinte divat már, s az érezheti kellemetlenül magát, aki nem teszi. Természetes erkölcsi érzékünkön kívül bennünket keresztény mivoltunk is kötelez arra, hogy ne úgy éljünk, mint „szokás”, hanem ahogyan helyes. Ez nagyon sokszor konfliktushelyzetbe sodor bennünket, de legalábbis előidéz az „UFO-jelenséget” – hogy tudniillik úgy bámulnak ránk, mint egy UFO-ra, ha kiállunk a keresztény értékrend mellett.

Ezért olykor megpróbálunk csöndben Krisztushívók lenni: hallgatni arról, hogy Istenhez tartozunk, nem nyilvánlni meg markánsan keresztényként, egy-egy kiélezett helyzetben. Csakhogy vigyázzunk, testvérek! Jézus nem ezt várja követőtől. Ha elköteleződünk iránta, akkor nyíltan és bátran fel kell ezt vállalnunk. Isten mindig ad olyan élethelyzeteket, amikor megvallhatjuk őt. Tanúságtételünk sokféle lehet, sokszor nem nagy szavak és tettek, inkább apró lépések. A kérdés az, hogy élünk-e ezekkel a lehetőségekkel? Megvalljuk-e Őt vagy szégyelljük és hallgatunk Róla? Meglátszik-e az életvitelünkön, hogy keresztények vagyunk? Nyitottak vagyunk-e azok felé, akik még csak ismerkednek a hitünkkel? Készségesen válaszolunk-e kérdéseikre? Befogadjuk-e az újakat közösségeinkbe, törődünk-e velük? Mind-mind jó alkalom, hogy megvalljuk Krisztust.

Ha eljön majd angyalaival Atyja dicsőségében, miként tekint majd ránk?

Jülling Erika

Adventi csoda?

Többen felfigyeltünk arra, hogy az idej adventororate miséin milyen szép számmal egybegyűltünk. Jó látni, hogy a hétköznapi – különösen a reggeli – szentmiséken szintén vagyunk jó páran. Sőt, ministráns is akad majdnem mindig. Főleg bizalomkeltő ez, amikor több helyről hallani sajnos, hogy a hétköznapi szentmiséken két-három ember van jelen. Buzgóbak lettünk hát? Lelki elmélyülés, kegyelmi felismerés ez? Az utóbbi időben a csütörtöki szentségimádás alatt sem konganak a padok az ürességtől. Szinte mindenki ott marad – akár tíz percre, akár egy órára – csendben imádni az Urat, és nem rohan ki mise után rögtön. Rájövünk talán egyre többen, hogy a hétköznapi napok rohanásában is meg lehet állni kicsit, hiszen az Úr itt vár – és mindig vár! – minket, hogy felüldítsen. Vár a terheinkkel, a fáradságainkkal, fájdalomainkkal, örömeinkkel, és sikereinkkel együtt! Jó, ha időt töltünk vele a hétköznapi napokban is. Úgy tűnik, ezt egyre több újlaki hívő fedezi fel. Mai világunkban, amikor annyira a panasz, az elkeseredés, olyan jó meglátni a hétköznapi ilyen kis csendes kegyelmi csodáját. Örüljünk és adjunk érte hála!

S. Á.

Cseh Lászlóné dr. Geyer Magdolna

Újlaki arcok

1934-ben születtem Esztergomban. Ketten vagyunk testvérek: húgomat, Anikót (Zabó Károlyné) jól ismerik az „Újlak Caritas”-ban és talán a templomban is. Az elemi iskolát és a gimnázium alsó osztályait szülővárosomban végeztem, utána a vincés nővérek zárdájába jártam. Majd jött az államosítás, életem egyik legsötétebb korszaka, otthontalanná, talajt vesztetté váltunk, mindaz, amiben hittünk, ami szent volt előttünk – fiatal lányok előtt –, értéktelenné, hazuggá lett nyilvánítva, és elvárták tőlünk, hogy tiszteljük azokat, akik sárba tiporják legszentebb érzéseinket. Minden pedagógiai alapelvvel ellenkezik, hogy a fiatalság előtt megcsúfolják az addig beléjük táplált értékeket. Sérült lett ez a nemzedék.

A középiskola utolsó két évét Budapesten végeztem, a Madách gimnáziumban érettségiztem. A budapesti orvosi egyetemen szereztem diplomát, kórházakban dolgoztam, szakvizsgáztam. 1959-ben házasodtunk össze Lacival a pesti Krisztus Király templomban, adja Isten, hogy megérjük az aranylakodalmunkat. Három gyermekünk született, Kati, Zsolt és Balázs. Huszonhat éven át mint körzeti gyermekorvos dolgoztam a XIII. kerületben. Egy generáció cseperedett fel a védőszármayaim alatt, a végére gyakorivá vált, hogy egykori kis pácienseim saját gyerekeiket hozták el kezelésre. Sok szép emléket őrzök.

Közeledett a nyugdíjazás. Nagyon félttem tőle! Mit fogok csinálni, mivel fogom kitölteni napjaimat? Unoka nem lévén, mi fog tartalmat adni életemnek? Talán hihetetlen, de én valóban Isten különös ajándékának tartom, hogy 1992-ben súlyos beteg lettem. Hasnyálmirigy-gyulladásom volt, amiben „szokás” meghalni, de én meggyógyultam, és ezzel ért véget orvosi pályafutásom. Már nem volt nehéz a nyugdíjba vonulás, megmenekültem a visszszámítástól („még tíz nap van hátra, még öt, három, kettő, egy...”). A kórházi ágy után a lábadozás várt, és nem gondoltam a munkára, örültem, hogy felépülök. Aztán jöttek sorjában, évente az unokák. Egy év ugyan kimaradt, de - nyilván ezért - a következő évben ikrek születtek. Most nyolcnál tartunk.

Érzem, hogy szükség van rám, és ez jó érzéssel tölt el, energiát ad. (Uvitaminnak hívom.) Köszönöm Istennek a sok jót, amit kaptam. Elégedett ember vagyok!

„Tedd szívünket befogadóvá igéidre...”

Január 26-án, pénteken este, az ökumenikus imahét hatodik napján, szeretettel vártuk protestáns testvéreinket templomunkba. Szép számban jöttek el, lelkipásztoraikkal együtt, reformátusok, evangélikusok és metodisták.

András atya köszöntője után vendégeink egy-egy szentírási részt olvastak fel, mivel Isten igéje közös alapja és éltetője keresztény/keresztényen hitünknek. Elsőként a Birák könyvéből Gedeon története (6,11-17), majd az 50. zsoltár, azután az Apostolok Cselekedeteiből Péter apostol elfogása hangzott el (4,11-30). Az olvasmányok között könyörgés és a 242. sz. dicséret dallamával a nyolc boldogság csendült fel. A hitvallás elimádkozásával közösen vallottuk meg hitünket.

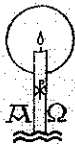
Ezután következett CsaHolcziné Kádár Mariann református lelkész igehirdetése. A választott ige Jairus lányának feltámasztása és a vérfolyásos asszony meggyógyítása volt (Mk 5,21-34; a mi liturgiánkban a január 30-i evangéliumi rész). Az asszony hosszú éveken át tartó csendes, rejtőzködő szenvedés után Jézussal találkozáskor hiszi, hogy csak ruhája szegélyét kell megérintenie és meggyógyul. Titkon hordozott bajaink mind-annyiunknak vannak. Gyógyulásunkhoz hit és akarat kell. Nincs más névben segítségünk, csak Jézus nevében. A vérfolyásos asszonynak azért kell előállnia, hogy lelkileg is meggyógyuljon, bélyegétől megszabaduljon. A két szenvedő története Jézus csodálatos működésén keresztül összekapcsolódik, mint ahogy Jézus szenvedése és halála: megváltásunk összekapcsolja különböző felekezetű közösségeinket.

Ezután elénekeltük a „Mint a szép híves patakra” kezdetű, 42. számú zsoltárt, majd a Sárlos Boldogasszony kórus szép éneke zárta az áhítatot. Az imádságos együttlételet szerény agapé és kötetlen beszélgetés követte a Szent István teremben.

Budai Zoltánné

Családi események

Megszületett: december 23-án Koncz Levente és Gál Helga első gyermeke, Benedek János, január 8-án Koncz Balázs és Gilyén Julianna negyedik gyermeke, János Keve.

A keresztség szentségében részesült: január 3-án Sövegjártó Bernát Kristóf, 6-án Czvikovszky Ágnes és Somorjai Réka Borbála.

Halottaink: Buda Istvánné (99, dr. Fejérdy Tamásné édesanyja); Breier Józsefné (78), Somogyi Ferencné (84), dr. Mihályfi Péter (52), Klaer Zoltánné (85), Grimm Istvánné (97), Hegedűs Jánosné (84), Bartos Józsefné (78).

Fábry Pál (1934-2007)

Fábry Pali kedden reggel nem jött perselypénzt számolni. Akkor még nem is tudtuk, hogy tudógyulladást kapott. Pár nap múlva azt nem tudtuk, hogy már jobban van. És mégis, a következő héten jött a melbevágó hír: Pali véglegesen nem jön többé perselypénzt számolni. Mint ahogy nem fog többé unokára vigyázni, se otthon, se Dömsödön, nem fog többé pályát kijelölni a tájékozási futóknak, tábort szervezni a cserkészeknek, Új Embert és Adoremust hozni Újlakra. Fábry Pál január 29-én visszaadta lelkét Teremtőjének.

Derűs, aktív, segítőkész egyénisége hiányozni fog újlaki társainak, ismerőseinek; még sokkal jobban hiányozni fog családtagjainak, a mindig annyi szeretettel emlegetett unokáknak. És persze legjobban Monikának, akit kereken ötven évvel ezelőtt ismert meg, akivel az élet terheit és örömeit közel fél évszázadon keresztül osztotta meg. Akivel öt gyermeket neveltek fel, közülük Kornélt egyházi szolgálatra.

Így azután Fábry Pál „protekción” volt. Fél nap sem telt halála után, amikor már tíz engesztelő szentmisét mutattak be lelki üdvéért. Mi is ezekhez csatlakozunk: Hátad adunk érte, Urunk, és kérünk, fogadd őt szentjeid körébe!

Sz. J.

Elmúlt évünk a számok tükrében

A keresztség beavató szentségében tavaly 60-an részesültek Újlakon, ami lényegesen kevesebb a tavalyelőtti 92-nél, de lényegesen több az előtti 42-nél. Öten közülük 14 éves kor fölött, önálló választásként csatlakoztak egyházunkhoz. Elsőáldozás idén együttes formában nem volt, így csak az újonnan kereszteletek közül járultak hatan első ízben ehhez a szentséghez. Volt viszont két éves szünet után ismét bérmálás, a 28 bérmálkozó több, mint bármikor ebben az új évszázadban.

Szentségi házasságra 35 pár vállalkozott az idén (2005: 56; 2004: 26), többségük (20) természetesen ismét a Margitszigeten, 11 pár templomunkban, 4 a Szent István kápolnában esküdött.

A temetések száma 73; ha nem is vésszesen, de ismét meghaladja a kereszteletekét. Szentségekkel sajnos csak kisebb részük (31 fő) volt ellátva. Több év statisztikájának figyelembevételével megállapítható, hogy az egyházi temetést igénylők között éppúgy több a nő, mint a templomba járók között.

Az év során 519 szentmisén vehettek részt a hívek templomunkban. A szentáldozások száma kereken 30.000 (2005: 34.000; 2004: 39.000). Hittanra iskolában és plébánián összesen közel 100 gyerek járt.

Sz. J.

Újlak Karitasz Alapítvány 2006

Az Alapítvány jogilag a plébániától függetlenül, gyakorlatilag nagyrészt a plébániával karöltve működik. Adományozói, munkatársai és segítői zömmel újlaki hívek.

Az Alapítvány Bécsi úti helyiségében mintegy húsz újlaki család közreműködésével 50-60 hajléktalannak tudtak hétfő estenként főtt ételt biztosítani a szokásos kenyéren és teán túlmenően. Ezzel párhuzamosan folyt a ruhaosztás és az orvosi ellátás. A doktornő az elmúlt évben 160 kezelést végzett.

Önkéntesek (szalézi és újlaki hívek) közreműködésével idén is folyt heti hat éten a pékárú szállítás a Kolosy téri pékségből a Batthyányi térre. A rászorulóik között éves szinten több mint 50 tonna kenyeret, péksüteményt és egyéb süteményt osztottak ki.

Az Alapítvány két krízishelyzetben lévő család anyagi és adminisztratív gondjait vállalta fel. Két családnak lakásfelújításhoz nyújtott támogatást 370.000 forint értékben. - A plébánia híveitől rendszeresen kapott ruha- és egyéb tárgyi adományok mellett a HI-FA szervezetten keresztül Ausztriából is érkezett legalább öt tonnányi ruha- és cipőadomány, mely szintén kiosztásra került. - Több esetben ajánlottak fel újlaki hívek hagyatékot, bútort és háztartási gépeket, melyeket az alapítvány elszállított és rászoruló családokhoz juttatott el. - Két esetben ajánlottak fel gyógyszeradományt, ezek értéke félmillió forintot tett ki. - Az egyéni adományozók jóvoltából az Alapítvány összesen 565.000 forinttal, a 2005. évi 1%-os megajánlásokból pedig 180.000 forinttal támogathatta a szükségét szenvedőket.

A Szent Erzsébet napi plébániai műsoros est bevételéből (40.000 forint) a plébániai gondozottak kaptak karácsonyi ajándékot a karitasz-munkatársak közvetítésével. Egyéb pénzből további 80 ajándékcsomagot vásároltak, ennek felét a plébánia ifjúsági csoportjaiban, másik felét a hajléktalannak között osztották szét.

Az Alapítvány bevételeinek legnagyobb része pályázatokon elnyert pénz. Az öt pályázaton nyert összesen 2.181.000 forint jelzi, hogy a pályázat-kiírók elismerik és bizalomra méltatják az Alapítvány munkáját. Mindez természetesen nem teszi feleslegessé az újlaki hívek nagylelkű adományait. Valamennyi támogatónak ezúton is köszönetét fejezi ki az Alapítvány kuratóriuma.

Írásunkat Udvardy László kuratóriumi elnök Közhasznúsági beszámolója alapján állítottuk össze.

Krisztus összeköt

Mintegy az ökumenikus imahét ráadásaként január 29-én, hétfőn Bálintné Varsányi Vilma óbudai evangélikus lelkész látogatott el Újlakra. Elegáns gesztusként irántunk - és Isten iránti alázatból - részt vett az esti szentmisén, majd előadást tartott a Szent István hittanteremben mintegy 30 érdeklődő előtt. Felkérésünknek megfelelően saját egyházáról és felekezeteink hitbéli eltéréseiről beszélt. Nagy vonalakban ismertette Luther Márton működését - nem mondhatjuk, hogy tanítását, hiszen Luther éppen hogy kizárólag a Biblia tanításához ragaszkodott, elvetve az egyházi hagyományt. Mi, katolikusok úgy gondoljuk, hogy az egyházatyák is zömmel a Biblia tanítását fejtették ki - de ezen az estén nem vitat-

kozni, hanem tájékozódni akartunk. És még inkább: együtt lenni a Krisztushoz való ragaszkodásban és az egymás iránt szeretetben a tanbéli eltérések dacára. Hála a nagytiszteletű asszony tapintatának és sugárzó jóindulatának, bátor és következetes kiállását hite tanítása mellett tiszteletreméltónak és hitelesnek éreztük; különbségeink felsorolása mellett is meggyőzően éreztette összetartozásunkat Krisztusban.

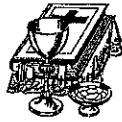
Az előadást követően a hallgatók kérdéseire válaszolt vendégünk, majd András atya kérésére megáldott bennünket. A beszélgetés ezután kötetlenül és élénken, kínálnivaló mellett folytatódott; ez utóbbit - kell-e mondanunk? - megint csak Szokolczai Jutkának köszönhetjük.

Sz. J.

Egyházközségünk rendszeres programjai

Miserend:

hétfő, csütörtök, szombat: 18⁰⁰
kedd, szerda, péntek: 6³⁰
elsöpénteken 18⁰⁰ is
vasárnap: 9⁰⁰, 10³⁰, 18⁰⁰

Gyóntatás: szentmisék előtt vagy után, és minden csütörtökön este 7-1/2 8-ig.

Szentségimádás: minden csütörtökön és minden hónap első szombatján a szentmisék után.

Zsolozsma: péntek 7⁰⁰, vasárnap 17³⁰

Gyermekeinkért ajánljuk fel minden hónap 21-i szentmisét.

Imaest: minden hónap harmadik hétfőjén a szentmise után, kb. 18³⁰-kor.

Iroda (Bécsi út 32. ☎: 335-3573):
hétfőn és pénteken 10⁰⁰ - 12⁰⁰
kedden, szerdán és csütörtökön
16⁰⁰ - 18⁰⁰

Karitás (Bécsi út 18.): hétfő 17⁰⁰ - 19⁰⁰

Könyvtár (bejárat a plébánia udvaráról):
vasárnap 9⁰⁰ - 10³⁰

Teadélelőtt: minden hónap második vasárnapján a 9-es mise után a Szent Erzsébet teremben.

Nyugdíjasklub: minden héten kedden 10 órakor a Szent Margit teremben.

Felhívás missziós lelkigyakorlatra

Már évek óta fiúk kisebb-nagyobb csoportja találkozik a verbiták missziósházaiban, hogy a Szentírás vezetésével elmélkedjen mindennapi életünk és a missziók kapcsolatáról. 2007. nagyböjtjében is várjuk mindazokat, akik a keresztény missziók lelki térképén szeretnék behatárolni magukat: Miért vagyok keresztény? Ha keresztény vagyok, miért vagyok misszionárius?

A lelkigyakorlat helye és időpontja: Kőszeg, Szent Imre Missziósház (9730 Kőszeg, Park u. 1.), 2007. március 15. 19 órától március 18. 12 óráig. Minden 15-30 év közötti érdeklődő fiú jelentkezését szeretettel várjuk, aki fontosnak érzi, hogy hasonló kérdésekre választ keressen. Lehetőség szerint 15-20 és 18-30 éves korcsoportokat alkotunk.

Jelentkezési határidő: 2007. március 10. Szívesen ad felvilágosítást, kérdésekre válaszol: **Lányi Béla SVD.** Tel.: 06 - 1 - 424 - 56 - 68; mobil: 06 - 30 - 418 - 91 - 96; E-mail: verbita@hotmail.com.

Újlaki Hangok

Megjelenik havonta

A szerkesztőbizottság tagjai:

Havasiné Zentai Edit, Koncsozné Jobbágy Éva, Szaszovszky József

Kiadja: Újlaki Sárlos Boldogasszony Plébánia (1023 Budapest, Bécsi út 32.)

<http://www.ujlakitemplom.hu/>

Felelős kiadó: Spányi András

Februári naptár

- 2. P. Gyertyaszentelő Boldogasszony, az esti szentmisén gyertyaszentelési körmenet
- 3. Szo. Szent Balázs püspök, szentmise után balázsáldás Újlaki farsang este 1/2 8-kor
- 4. V. Évközi 5. vasárnap, szentmisék után balázsáldás
- 8. Cs. Képviselőtestületi gyűlés este 1/2 8-kor
- 10. Szo. Szent Skolasztika
- 11. V. Szűz Mária lourdes-i jelenése
- 14. Sze. Szent Cirill és Metód
- 21. Sze. **Hamvazószerda**, szigorú böjti nap
- 22. Cs. Szent Péter apostol székfoglalása
- 24. Szo. Szent Mátyás apostol

Gitáros mise a hónapban: február 11-én és 25-én 9 órakor.

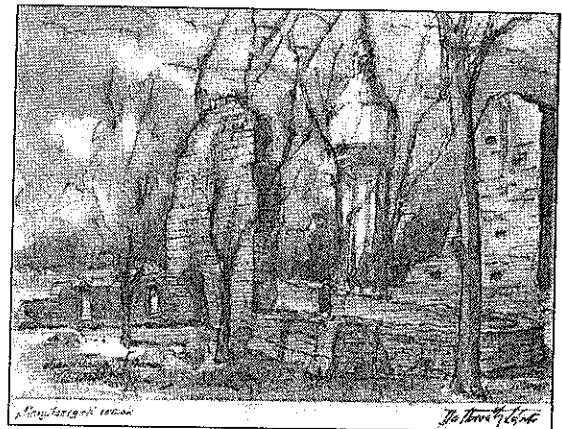
Hírek, hirdetések

- Adó. Akik személyi jövedelemadójuk 1-1%-áról rendelkezhetnek, azoknak szíves figyelmébe ajánljuk egyfelől a Katolikus Egyházat (adószáma: 0011), másfelől az újlaki plébániához tartozó két alapítványt. Az Újlaki Sárlos Boldogasszony alapítvány adószáma: 18083440-1-41, az Újlak Karitás alapítványé: 18018844-1-41.
- Plébániánk farsangi mulatságát február 3-án, szombaton este 1/2 8-tól tartjuk.
- Az újlaki képviselőtestület február 8-án, csütörtökön tartja következő ülést, melyre ezúton is szeretettel hívja tagjait.

Margit-ünnep

A Szent Margit ünnepéhez kapcsolódó margitszigeti szabadtéri szentmisét idén január 21-én mutatta be Erdő Péter bíboros úr jónéhány pap, köztük András atya, Müller György atya és Kozma Imre atya közreműködésével. A megjelent hívek létszámát mintegy kétezerre tehetjük, köztük több tucat újlakit is felfedezhettük. A ministránsok és az énekesek újlakiak voltak, a főpásztort Lasetzky Frigyes köszöntötte. Homiliájában az érsek atya elsősorban a szentleckét magyarázta. „Én Isten féltékenységével aggódom értetek: hiszen eljegyeztelek titeket egy férfivel, hogy tiszta szűzként vezesselek Krisztushoz.” (2Kor 2). Az apostol a tiszta szűzéhez hasonló állapotot várja el korinthusi híveitől - ennek az ideálnak Szent Margit tökéletesen megfelelt.

A tavalyi hidegre emlékező és ezért zömmel alaposan felöltözött híveket az előzmények ellenére is meglepetésként érte a rendkívül meleg időjárás. Ilyen kellemes hőmérsékletre Szent Margit miséjén a legöregebbek sem emlékezhetnek (az idei volt a huszonkilencedik) - de bizony hiányzott egy kicsit, hogy nem követhettük aszkézisben a szent királynő példáját.

A szentmiseáldozat bemutatása után a bíboros atya és kísérete a hagyományoknak megfelelően Újlak vendége volt. A finom ebédért elsősorban Szokolczai Jutkát illeti köszönet. Sz. J.

Szent Család vasárnapján

December 31-én, Szent Család ünnepén hagyományosan a kerek évfordulós házaspárokat ünnepeltük a Szent István hittanteremben. Első érzésünk a csalódásé volt, hiszen jubiléumok és gratulánsok összlétszáma is csak közelítette a húszat. Egy kis műsor, köszöntés és papi áldás után koccintás, kínálás és baráti társalgás következett. Ismeretlenek ismerkedtek össze és merültek mély beszélgetésbe, úgy hogy egy óra elteltével, búcsúzáskor mégiscsak úgy éreztük: megérte. Sz. J.